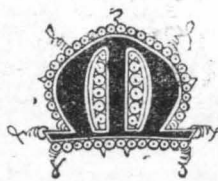

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

ΟΤΑΝ ΕΡΘΟΥΝ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ

μη περισσότερο την καλή του διάθεσι, με τὰ ζοηρόχρωμα κ' ολόφωτα λουλούδι α.

Όταν έρχονται αυτές η μέρες, κανείς δεν μπορεί ν' αντίσταθι στο πλημύρισμα της γενικής χαράς. Παρ' όλα του τα πενήταχρόνια χρόνια, την στρουγγυλωσμένη κοιλιά του και τους γριζόφους κροτάφους του, ο κ. Σιμονέ ένοιωσε πως ήταν νέος, πάλι νέος. Στεφογύριζε το μπαστούνι τόν χέρι του και με το κεφάλι ψηλά άναυτος δυνάτα κ' περπατούσε ελαφρά, ζοηρά και ευήλικα.

Σταμάτησε τέλος στο κατάστημά του, είδη νεωτερισμών, γνωστό γιά τόν έπιλεκτικό γούστο και τή μεγάλη του ποικιλία. Τό ταχυδρομείο τόν περίμενε πάνω στο γραφείο του. Κι' άρσιος, όπως κάθε μέρα, ν' άνοιξη και νά ταξιδιέται τὰ γράμματα, σημειώνοντας τις άναγκαίως άδηγίες με κοκκινο μολύβι.

Η άδειαρχή του τελευταίου γράμματός τόν έκανε άξαρνα ν' άπορήση. Τό γραφείο τόν δέν ήταν φρονικό, αλλά λοζό και τρημούλαστο. Τούτοχρον άσφαλώς κάποιος πού δέν ήθελε νά τόν καταλάβη. Περιέργο!... Ο κ. Σιμονέ έβρισε γιά μιá σιγνή σκεπτικός. Έπατέλους άνοιξε τό φάκελλο και διάβασε :

«Κύριε. Κάποιος πού θέλει τό καλό σας, θεωρεί καθήκον του νά σας είδοποιήση πώς ή μικρή φίλη σας σάς άπάτα. Θά σάς έπε χωρίς άλλο πώς σήμερα Τρίτη θά περνούσε τή μέρα της με τούς γονείς της, στο σπίτι τους. «Αν είσθε λιγάκι περίεργος, κάμετε μιá βολιτίσια κατά τις έξη, έξω άπό τή έκκλησία της Μαντελής, και θά βεβαιώθητε γιά μερικά πράγματα πού πάντα είναι προτιμότερο νά τὰ ξέρουμε, παρά νά τ' άγνοούμε».

Ο κ. Σιμονέ έφερε τό χέρι στο μέτωπό του. «Ήτανε μονακεμένο άπό παγομένον ιδρώτα. Τού φανότανε πως μονομιás βλα σκετίεσσαν γήρο του και μιá βραεία πέτρα πλάσσει τό στήθος του.

Η Λουκιανή, ή μικρούλα του ή Λουκιανή, τόν άπατούσε!...

Ήτανε μιá άσημαντή άγάτηρά του, νόστιμη όμως και πάλι κομψή. Μιά μέρα έμαθε πως άρρωσθησε, και τόσο τήν συμπόνεσε — νάταν άπλή σιμάνια ή μήπως τήν άγαπούσε άπό τότε ; — όστε φρόντισε άμέσως και τήν έστειλε στο νοσοκομείο. Κι' έπί δυό ολόκληρους μήνες κατόπιν τής ελεγε τούς καλύτερους γιατρούς στο προσέφυλό της. Όταν ή μικρή βγήκε άπό τήν κλινική, γιορτοίστηκαν καλύτερα. Τούς έβρισε πιά μιá γλακειά τρυφερότης, ή ευγνωμοσύνη άπό μέρους τής Λουκιανής, και σέ λίγο, όταν ο κ. Σιμονέ κατάλαβε πως τήν άγαπούσε πραγματικά, τής νότασε ένα όραφο διαμέρισμα και ζούσαν ευτυχισμένοι. Μά νά τόν άγατούσε και κείνη ; Και βέβαια τόν άγατούσε ! Με πώς άφροσύνη τόν περιουήθηκε κ' ατή, τόν παρσιμένο χερμώνα, όταν τόν έβρισε πάλι ο σενματισμού του ! Ναι, χροστούσε σ' ατήν τή μεγαλύτερη χαρά τής ζωής του. Και νά πού τώρα...

Ο κ. Σιμονέ χύτησε με άγανάκτηση τή γροθιά του πάνω στο γραφείο. «Όλη τήν ήμέρα κατόπιν σιλωλοζότανε εκείνη, άκόμη και στις ώρες τής έργασίας του. Τήν έβλεπε παντού με τή φαντασία του. Τό πρωί, με τήν τρανταφυλιά νιγδικιά της, γελαστή και φλόαρη, σάν καρφερίνα, με τό σεμνό φορεματάκι τού περσιάτου, λεπτή, με τὰ διόξανθα μολύβια της. Τήν φανταζότανε πως θά εινε τό βράδυ στο θέατρο, με τό νεκροτέ μεταξωτό φά-

κεμά της, πού τής πήγαινε τρέλλα, και με τὰ κοσμήματα, πού με τόσο ευχαρίστηρη τής χάρισε αυτός, πού πριν τήν γνωρίσει λογάριζε και τήν πενήτα...

Χήρος, χωρίς οικογένεια, ο κ. Σιμονέ ελεγε συγκεντρώσει σ' ατήν όλη τήν τρυφερότητα τής καρδιάς του. Τήν άγατούσε σάν κόρη του και σάν γυναίκα του. Ή μόνη του επλημία ήταν νά κλείσει τὰ μάτια του κοντά της και νά τής άφήση όλη του τρυφερότητα.

Και τώρα, όλ' αυτά πηγαιναν χαμένα. Ήτανε καταδικασμένος νά γεράση, νά πεθάνη ολιμόναχος, σάν τό σκαλί, γιάτι εκείνη ή μικρούλα του, τόν βαρέθηκε!... Α ! πόσο καλά μύρεσε και άποκρίθηκε τόσο καρό!... Πήγαινε λουτόν νύχης έμπιστοσύνη στα άδωα προσώπια τών σημερινών κοριτσιών ! Αλλά με πού τόν έπρόδανε ; Μήπως όμως τής έλειπαν οί θαιμιστάι ; Ποιά σπάνια προτερήματα όστόσο βρισε σέ κείνον τόν άίλο, γιά νά τόν προτιμήση ; Τι τής έλειψε λουτόν τόσο καρό ; Α ! τήν... άχάριστη!...

Ο κ. Σιμονέ ένοιωσε ν' ανεβαίνον στο στόμα του ή χειρότερες μωσιές, Σπράθηκε όστρα, κατακίρινος, χτύπησαν πεντήμιση... Μετά μιá ώρα θά πηγαινε στήν πλατεία Μαντελής και θά τής έδειχνε πούς εινε ! Δέν θ' άφηνε νά περάση έτσι αυτό, έννοια της!...

Άναγκάσει νά τήν λαμονένη, νά τήν τακώση στο μπράτσο του έλεγκτού της, νά παρουσιάστ ή ξαρνα μισοτά της και, μαζί με όλη τήν περιφρόνηση, νά τής άπαγορεύη νά ξαναγανή μισοτά του.

Έρτασε τέλος στήν πλατεία τής Μαντελής. Κανείς άκόμη... Μά, όχι ! Νάτην, εκεί κίττο, εινε ή Λουκιανή ! Είλενε κομψή, χαριτωμένη, όπως πάντα. Περισμένη!... Πολλές φορές τόν περίμενε έτσι κ' ατόν. Ένοιωσε κάτι νά τόν πνίγη. Στέναξε πικρά και άδάγκασε τὰ χείλη του δανάτα, γιά νά μην κλάψη.

Άξαρνα, σήκωσε σφιγμένη τή γροθιά του. Νάτος ! Ένας άγνωστος, ένας μελαχροίνος, λεπτός νέος, τήν πλησίασε... Μιλούσανε... Α ! τὰ βρομούσαυλλα!... Σπασοί τόν συντάραξαν ολόκληρο, μόραζε άπό τόν πόνο του οί δυστυχισμένους, ενώ τὰ δάκρυα κινούσαν τήρα ελεύθερα άπ' τὰ μάτια του.

Ότε πέθανε κ' ατή ή άγάτη, ή τελευταία άγάτη τής ζωής του... Και τώρα ; Δέν θά μπορούσε πιά νά βρη τό θάρρος νά πιστέψη και μιá γυναίκα... Τέλειωσαν όλα... Θά ζούσε πιά έρημος κ' ολιμόναχος. Θά γερούσε, θά γρότανε έρειπω, χωρίς καιμιá στοργή, χωρίς καιμιá τρυφερότητα. Κι' αυτό τόν απέλασε σκληρά. Κι' ενώ ή Λουκιανή έφευγε τώρα, στο μπράτσο του άγνωστου νέου, αυτός δέν έβρισε μόνο γιά τήν άχαριστία και τήν προδοσία της. Έβρισε γιά τό χαμό, γιά τό θάνατο τής στεργής του άγάτης...

Αν όμως και ο πόνος τόν λυγίσε, ήθελε όστόσο νά μάθη πούς ήταν εκείνος ο νέος. Και παρακολούθησε κρυφά τό ζευγάρι.

Βράδιωσε πιά. Οί δυό έρωτευμένοι φτάσανε στον κήφο τού Κεραμεικού. Ο κ. Σιμονέ τούς παρακολούθησε άπό τό άλλο πεζοδρόμιο. Τὰ δάκρυα τού ανακουφίαν τήν καρδιά του. Δέν αισθανότανε πιά παρά μιá ζοηρή περιέργεια, μιá θλιβήτη άνιγκή, νά μάθη. Κι' έξακολουούσε νά τούς παρακολουθί.

Η άλήθεια εινε πούς ήταν ένα ώρο γιο ζευγάρι ! Τά βήματα τούς προχωρούσαν με τόν ίδιο ρυθμό, τό μελαχροινό και τό ξανθό κεφάλι τους άποτελούσαν μιá αρμονική αντίδιολ. Φιλαρούσαν, γελοούσαν. Γιά μιá σιγνή σταμάτησαν κ' ά δίω μαζί, γιά νά ίδούνη τὰ δένδρα και τόν ουρανό. Ο κ. Σιμονέ είδε, μέσα στο σούρουπο, τό χέρι τού νέου στη μέση τής Λουκιανής. Εκείνη έγευγε πάνω του άπαλά, μ' έμπιστοσύνη. Κατόπιν έακολούθησαν τό δρόμο τους. Προχωρούσαν άνάμεσα στους διαβάτες, ευτυχισμένοι, πού άμορφος άκόμη, μέσα στήν τόσο τους χαρά.

Ο κ. Σιμονέ θυμήθηκε πως δταν κ' αυτός περπατούσε πλάι στη Λουκιανή, λαχάνιαζε γιά νά παρακολουθί τό βάδισμά της. Βαρις πιά άπό τήν ηλικία, δέν ήταν και τόσο κατάλληλος γιά νά τήν συνοδεύη.

Τά νεύατα!... Νά τί τού έλειπε!... Γυναίκα πιά κ' ή Λουκιανή, δέν μύρεσε ν' άπορήνη τόν άόλινο νόμο τής άνοξείας. Και τό λιχνρό δέν στυκτο πού τήν τραπούσε πώς τὰ νεύατα, δέν τήν άφηνε ίσως νά έμπαθίνη, νά καταλάβη, πόσο σκληρή φάνηκε σ' ατόν.

Τώρα, ο κ. Σιμονέ τούς παρακολούθησε... (Η συνέχεια εις τήν σελ. 559)

Τι ταίριαστό ζευγάρι!...

